

List na Adwent 2024

Drodzy Siostry i Bracia

Wezwaniem do czuwania i do modlitwy w każdym czasie rozpoczynamy tradycyjnie nowy rok kościelny w Pierwszą Niedzielę Adwentu. Jest to wezwanie samego Chrystusa, który przyszedł na świat i podjął dzieło zbawienia człowieka po to, aby nas przygotować na swoje ostateczne przyjście na końcu czasów. Adwent, czyli przyjście, przywołuje te dwa fundamentalne wydarzenia w historii świata, w historii każdego człowieka: przyjście Chrystusa na świat, kiedy rodzi się jako człowiek, oraz Jego przyjście na końcu czasów, czyli Paruzję. Są to najradośniejsze wydarzenia w historii człowieka, bo jest to przyjście Zbawiciela. Dlatego Adwent jest radosnym oczekiwaniem. Stawia jednak przed nami zasadnicze wyzwanie, które usłyszeliśmy w dzisiejszej liturgii słowa: „Stawajcie się coraz doskonalszymi”. Adwentowe czwanie i modlitwa to cechy chrześcijanina dążącego do doskonałości. Czym jest dla nas owa doskonałość?

Chrystus przychodzi do nas, do każdego człowieka, aby go powołać do udziału w swoim boskim życiu. Jest to zaproszenie do podjęcia drogi ku Niemu, czyli ku Bogu, który jedyny jest doskonały. On tę drogę wskazuje sam, więcej, On sam staje się tą Drogą dla nas. Oświeca ją swoim słowem i umacnia nas na tej drodze swoim pokarmem. Ci co Go poznają, bo przyłgnęli do Niego czyniąc Go swoją Drogą, Prawdą i Życiem, nie będą zaskoczeni Jego przyjściem, ale radośnie tego spotkania oczekują. Ich życie nie napędza lęk przed śmiercią, czy końcem świata, ale nadzieja na spotkanie ze swoim Panem i Zbawicielem.

Kościół w Polsce już tradycyjnie na nowy rok liturgiczny wytycza sobie pewne zadania duszpasterskie, którym zamierza poświęcić szczególną uwagę. W tym roku, z racji na ogłoszony przez papieża Franciszka rok 2025 Rokiem Jubileuszowym, tematem wiodącym będzie hasło tegoż Jubileuszu „Pielgrzymi nadziei”. Wraz z całym Kościołem, idąc rytmem poszczególnych wydarzeń zbawczych, celebrowanych w cyklu roku liturgicznego, będziemy starali się dostrzegać w nich i podkreślać wymiar nadziei, jaką dał nam Zbawiciel, byśmy nią napędzali nasze codzienne życie i dzielili się nią ze światem. Właśnie pilna potrzeba nadziei dla świata stała się dla papieża Franciszka zasadniczym motywem do podjęcia tego tematu. W bulli *Spes non confundit*, „nadzieja zawieść nie może” (Rz 5, 5), ogłaszającej Jubileusz roku 2025, papież podkreśla: „Wszyscy, w rzeczywistości, potrzebują odzyskać radość życia, ponieważ istota ludzka, stworzona na obraz i podobieństwo Boga (por. Rdz 1, 26), nie może zadowolić się przetrwaniem lub wegetacją, dostosowaniem się do teraźniejszości, pozwalając zadowolić się jedynie rzeczywistością materialną. To zamyka w indywidualizmie i niszczy nadzieję, rodząc smutek, który zagnieżdża się w sercu, czyniąc ludzi zgorzkniałymi i niecierpliwymi” (p. 9).

W swoim dokumencie papież podkreśla nie tylko potrzebę nadziei ale przede wszystkim jej chrześcijański wymiar. Píše tak: „Nadzieja chrześcijańska nie zwodzi ani nie rozczarowuje, ponieważ opiera się na pewności, że nic i nikt nigdy nie będzie w stanie oddzielić nas od Bożej miłości. (...) Dlatego nadzieja ta nie ustępuje w obliczu trudności: opiera się na wierze i karmi się miłością, a tym samym pozwala iść naprzód w życiu” (p. 3). Dalej papież cytując Sobór Watykański II stwierdza: „<Jeżeli brakuje Bożego fundamentu i nadziei życia wiecznego, godność człowieka, jak to się często dzisiaj stwierdza, doznaje bardzo poważnego uszczerbku, a tajemnice życia i śmierci, winy i cierpienia pozostają bez rozwiązania, tak że ludzie nierzadko popadają w zwątpienie> (KD, 21). My natomiast, na mocy nadziei, w której zostaliśmy zbawieni,

patrząc na upływający czas, mamy pewność, że dzieje ludzkości i każdego z nas nie biegną w kierunku ślepego zaułku czy ciemnej otchłani, ale są ukierunkowane na spotkanie z Panem chwały. Żyjemy zatem w oczekiwaniu na Jego powrót i w nadziei życia wiecznego w Nim: to w tym duchu czynimy naszym poruszające wezwanie pierwszych chrześcijan, którym kończy się Pismo Święte: <Przyjdź, Panie Jezu!>” (Ap 22, 20).

Wielkim darem ogłaszanego w Kościele Jubileuszu jest możliwość uzyskania odpustu. Jest to dzisiaj mało ceniony dar, także wśród chrześcijan. Mamy ogromną potrzebę przypomnienia sobie czym jest odpust i dlaczego należy się o niego starać. Papież Franciszek podkreślając wartość łaski przebaczenia, którego dostępujemy w sakramencie pokuty i pojednania, jednocześnie dodaje: „Jednakże, jak wiemy z osobistego doświadczenia, grzech <pozostawia ślad>, pociąga za sobą konsekwencje: nie tylko zewnętrzne, jeśli chodzi o następstwa popełnionego zła, ale także wewnętrzne, ponieważ <każdy grzech, nawet powszedni, powoduje ponadto nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń, które wymaga oczyszczenia, albo na ziemi, albo po śmierci, w stanie nazywanym czyścem> (KKK, 1472). Tak więc w naszym słabym i skłonnym do zła człowieczeństwie trwają <pozostałe skutki grzechu>. Są one usuwane przez odpust, zawsze dzięki łasce Chrystusa, który, jak pisał św. Paweł VI, jest <naszym odpustem>. Penitencjaria Apostolska wyda przepisy umożliwiające uzyskanie i skuteczne praktykowanie jubileuszowego odpustu” (p. 23).

Takie przepisy zostały wydane przez Penitencjarię Apostolską w specjalnym dekreście. Czytamy w nim, że „Odpust jest łaską jubileuszową” i poznajemy sposoby i zasady otrzymania tej łaski: poprzez *pielgrzymki w kierunku dowolnego miejsca jubileuszowego, w pobożnym nawiedzeniu miejsc świętych, oraz w dziełach miłosierdzia i pokuty*. Informacje na ten temat będą dostępne w naszych parafiach i w kościelnych środkach przekazu. W każdej diecezji, także w naszej, zostały wyznaczone specjalne kościoły jubileuszowe, w których będzie możliwe uzyskanie jubileuszowego odpustu.

Rozpoczęcia Roku Jubileuszowego dokona papież Franciszek otwarciem Drzwi Świętych Bazyliki Świętego Piotra w Watykanie w dniu 24 grudnia, w wigilię Bożego Narodzenia. Natomiast w każdej diecezji rozpoczęcie Roku Jubileuszowego będzie miało miejsce w katedrze, połączone ze specjalną procesją i uroczystą Eucharystią w dniu 29 grudnia w Niedzielę Świętej Rodziny. Już dzisiaj serdecznie zapraszam na tę inaugurację do konkatedry św. Jakuba w Olsztynie w tym dniu na godz. 11.00. Sprawmy, aby przez nasz liczny udział wydarzenie to miało wyjątkowo podniosły charakter. Specjalnym znakiem Jubileuszu będzie krzyż, który wniesiony uroczysto do katedry podczas procesji w obrzędzie inauguracji, zostanie w niej umieszczony na czas trwania Jubileuszu. W naszej Archidiecezji krzyż ten będzie wyjątkowy przez fakt umieszczenia w nim relikwii Krzyża Świętego.

Oprócz obchodzonego Jubileuszu nadchodzący rok będzie znaczący i ważny dla naszej Archidiecezji przez doniosłe wydarzenie beatyfikacji. Do chwały ołtarzy wyniesionych zostanie 15 sióstr katarzynek, męczennic roku 1945. Historia ich życia i męczeństwa to historia Warmii i naszego regionu. W postaciach tych męczennic będziemy mieli okazję przywołać także wielkie dzieło bł. Reginy Protman i jej duchowych córek, sióstr katarzynek, niezwykle mocno wpisanych w historię tej ziemi. Już dziś gorąco zapraszam na uroczystość beatyfikacji do Braniewa w dniu 31 maja.

W naszej drodze wiary planowanej na rozpoczynający się rok nie może zabraknąć wysiłku ukierunkowanego na wdrażanie zaleceń zakończonego w Kościele Synodu. Synodalność, stanowiąca naturę Kościoła, której poświęcony był Synod, nie może w tym Kościele być niedostrzeżona i niepraktykowana. Jeśli jej cechą jest wspólne uczestniczenie w misji Kościoła, to jest tu zadanie do podjęcia przez każdego z nas,

każdego ochrzczonego. Wszyscy winniśmy dostrzec nasze własne miejsce w Kościele i wynikające stąd własne zadania. Rozeznając je i odpowiedzialnie podejmując będziemy zdolni i gotowi, także razem, czyli synodalnie, podejmować wspólne zadania w Kościele. Dziełem Synodu są dobrze umotywowane i konkretnie wskazane działania jakie winny zostać podjęte w naszych parafialnych wspólnotach. Wszyscy ochrzczeni jesteśmy wezwani aby stać się czynnymi uczestnikami drogi Kościoła, którą zawsze przemierzamy razem.

Kościół na swojej drodze ma doskonały wzór, Maryję, Matkę Kościoła. W Niej chrześcijanin znajduje wzór wszystkich swoich postaw i cnót, także nadziei. Niezwykle sugestywnie wyraża tę myśl papież Franciszek w słowach: „Nadzieja znajduje swoje najwznioślejsze świadectwo w *Matce Bożej*. W Niej widzimy, że nadzieja nie jest łatwowiernym optymizmem, lecz darem łaski w realizmie życia” (p. 24). Wszyscy przeżywamy ten realizm życia, chociaż każdy w sobie właściwy sposób. Wszyscy też potrzebujemy daru łaski, by drogi naszego życia właściwie rozeznąć i kroczyć nimi jak wierny uczeń Chrystusa, nie tylko nie tracący nadziei ale potrafiący ją uzasadnić każdemu, kto się od nas tego domaga (por. 1P 3, 15). Wszyscy zatem gorliwie zabiegajmy o tę łaskę. Rozpoczynający się Adwent daje ku temu doskonałą okazję. Wejdźmy w ten święty czas oczekiwania dając się prowadzić pięknem i głębią liturgii Kościoła. Czuwając i modląc się z chrześcijańską nadzieją oczekujmy na przyjście Pana. Amen.

+Józef Górzyński
Arcybiskup Metropolita Warmiński